

In den schouwburg had ze onder de vioolmuziek tot haar ontzetting Leo naast zich verlangd, later Henk, soms allebei. Ze vond zich zeer zondig, vergeleek hen beiden.

„Muziek is een verleidster,” dat wist ze. In de pauze ontliiep ze het bezoekersdefilé in den broeierigen foyer, om koeler adem te halen in een donker salon, waar 't open raam uitzicht gaf op een helderen avondhemel.

Daar kwam intens, het oude, voor Henk terug. Ze was er blij mee, of ze iets dierbaars, dat verloren was geweest, terug had gevonden.

Geleund met haar hoofd tegen de vensterlijst, de eene hand slap drukkend de andere op 't kozijn, had ze zich zuiver gevoeld, zóó, opziend naar 't onbewolkte blauw.

Leo had ze niet lief.

Nee, nee. 't Klonk als een schreeuw over 't rumoer van 't kantoor. Ze zag om, ontmoette weer Leo's oogen.

O, die jongen, die jongen.

Was ze verliefd? Zij? Nu verliefd; was het dat, wat men verliefd noemt. Was ze zoo laf en naar en slap energiek, zich niet meer meester?

Ze herinnerde zich verder de nachten van den laatsten tijd, zonder slaap of met zwaren droom.

Waar ze in 't duister steeds de uitwerking van zijn blik op haar overvoelde, haar hartklop hoorde bonzen op 't kussen, waarover ze lag gestrekt. Dan plaagde een pijn in de hals en slaapaderen. Soms gooide ze zich achterover, voorover, haar gloeiende gezicht als in koorts, de moeie oogen zonder slaap.

O, een marteling was 't, dat ook in den nacht haar achterhaalde de strijd.

Ze had meermalen geprobeerd, zich afzijdig te houden, gaf hem de hoognoodige antwoorden, wees koel terug. Hoe verder de week van den Zondag af vorderde, hoe moeilijker 't haar viel. En als hij dan, trachtend haar jaloezie op te wekken, zijn oplettendheden medeelde aan Willy of Suus,

wou ze die alleen voor haar, voelde zich gekrenkt.

Wat had ze dan toch? Moest ze zoo blijven tobben?

Was 't jaloezie of egoïsme, dat de krenking opriep.

Voelde ze zich alleen gevleid of verliefd. Bah! Bah! Bah! Dat, waar ze zich altijd voor gewacht had, een woord, thuis hoorend in de bakvisschenwereld. O, nee, o nee, niet verliefd. Wat dan?

Ze keek naar 't werk, dat voor haar lag. Had ze terwijl, onder al die kwellende gedachten, die droge zinnnetjes geschreven. Er kon wat van terecht gekomen zijn. Ze wilde 't overlezen, 't drong niet tot haar door. Ze was zoo moe, afgemarteld, afgetobd, geslingerd van links naar rechts.

Nu was gekomen, wat ze toch verlangd had. Leo had haar gekust. Had 't haar goed gedaan? Wist ze nu, wat ze wilde? Nee.

Vreemd, daar voelde ze zich weer gaan met haar suffe gedachten. Ze staarde in een emotielooze zielsruimte, gelukkig bijna, dat ze toe kon geven aan dat wetenloos kijken.

Met niemand moest ze nu samen zijn dan met zichzelf.

En ze moest zich bezig houden met de papieren.

Steeds dreven haar denkbeelden weg. Ze was heel ergens anders, dan waar ze wezen moest.

't Mocht niet. Ze wist niet, waar ze was en waar ze wilde zijn. Nergens en overal.

Haar oogen voelde ze diep liggen, als werd er in de kassen aan getrokken.

Ze moest iets uitvechten met haarzelf en ze wist niet wat.

Wegebben liet ze zich maar en ze moest terug. Ze wilde in zich zelf rondwroeten en mocht niet.

Haar waken geleeke een droomen. Ze droomde, dat er papier voor haar lag, en dat ze haar penhouder afschilferde. Zij had strak gelachen in haar droom.

Ze droomde, dat Leo 't haar aangedaan